

3

Tomášek

ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Hlásej slovo, naléhej, ať vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej,
napomínej s veškerou shovívavostí a poučeností“*

2Tim 4; 2

Úvodní slovo

Milé sestry, milí bratři, již od počátku založení nekomerční křesťanské televize NOE ji podporují věřící v brněnské diecézi svými modlitbami a finančními prostředky. V naší diecézi se děje mnoho událostí, které stojí za zaznamenání, a proto vzniklo v listopadu 2006 v prostorách užívaných Radiem Proglas v Barvičově ulici regionální studio Telepace. Starosti o provoz a vysílání však tehdy nedovolily

činnost brněnského studia rozvinout podle plánů.

Biskupství brněnské a Radio Proglas se nyní rozhodly provoz studia oživit. Brněnské studio bude provozovat Radio Proglas v těsné spolupráci s Televizí NOE, která je zásadním a rozhodujícím odběratelem natočených materiálů. Věřím, že tato varianta bude přínosná a umožní další prohlubování spolupráce médií, která vytvářejí křesťané.

Náklady dosahují v jednorázové vstupní investici částku 250 000 Kč,

roční náklad devět set tisíc korun. Prosím vás o příspěví na televizní studio Brno v mimořádné sbírce, která proběhne při všech bohoslužbách 1. neděle adventní (27. listopadu 2011).

Prosím také o vaše modlitby, aby se podařilo televizní studio uskutečnit a dále rozvíjet.

Ze srdce vám všem žehnám.

Váš biskup Vojtěch

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Intence** (mešní stipendia na určitý úmysl dárce) na příští kalendářní rok se začnou zapisovat od 1. neděle adventní (27. listopadu 2011) v sakristii. Nejvhodnější doba je vždy po skončení kterékoliv mše svaté.

• O 3. neděli adventní (11. prosince 2011) bude mši svatou v 9 a v 11 hodin celebrovat **otec Pavel Hověz, farář v Brně – Lesné**. Během dopoledne bude možnost zakoupení stolních kalendářů na rok 2012, vydaných na podporu stavby nového farního kostela na Lesné, a rovněž tak i sbírka při těchto bohoslužbách bude určena na tento účel.

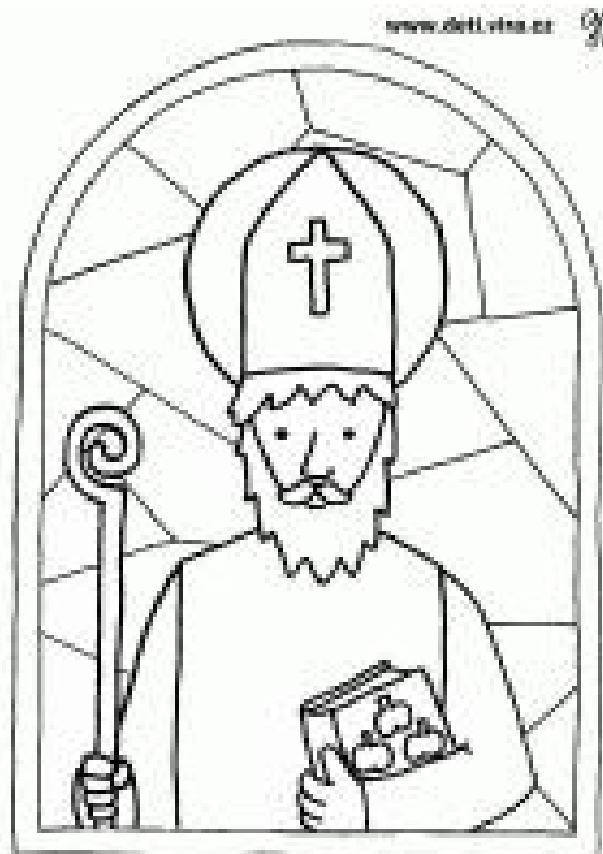
• V neděli 27. 11. 2011 od 15:00 se uskuteční na faře Lidická 6, tradiční

malování mikulášských perníčků.

Zveme rodiče a děti. Těšíme se na vás.

• V neděli 4. 12. 2011 od 15:00 se koná na **Petrinu, Veverí 15, Mikulášská besídka** pro všechny školáky. Srdečně zveme rodiče, děti i další příbuzné. Prosím, vezměte si s sebou přezůvky.

• Ve středu 7. 12. 2011 při večerní dětské mši svaté se zastaví v našem kostele **svatý Mikuláš**. Z tohoto důvodu v ten den odpadne obvyklý program pro nejmenší přede mši svatou.

- Ve středu 14. 12. a 21. 12. 2011 vždy od 16 hodin odpoledne se mohou děti (i ty menší) v sakristii zúčastnit **tradiční výroby ozdob na vánoční stromek dětí** pro náš kostel. Tento stromeček si pak děti také budou samy zdobit ve středu 21. 12. po skončení večerní mše svaté. Srdečně zveme k co nejhojnější účasti děti i rodiče – čím více pomocníků, tím větší krása!

- Na 1. adventní neděli 27. 11. si bude po mších svatých v 7:45 a 9:00 možné v kostele **zakoupit básnickou sbírku** Petra Kaďourka (Marabu) Úlomky hlíny.

Z farní charity

Vážení přátelé,

máme za sebou slavnost Všech Svatých a Dušičky, kdy vzpomínáme na všechny věrné zemřelé. Dnes prožíváme slavnost Krista Krále, poslední neděli církevního roku. Rok je za námi.

Pokusili jsme se co nejrychleji vyvětrat naši charitní pokladničku, kupodivu se v ní zadařilo a bylo co předávat na správná bohublá místa. Z peněz vsunutých do charitní pokladničky jsme zaslali:

- na léky pro nemocné malomocnostvím – LL 3 000 Kč

- Česko – slovensko – ugandské nemocnici sv. Karla Lwagy na odstranění podvýživy matek a dětí v Ugandě – 5 000 Kč. Peníze jsme poslali prostřednictvím Arcidiecézní charity Praha. V charitní vývěsce jsou fotografie z této nemocnice.

Oblastní charitě Brno bylo předáno:

- pro hladovějící Somálce – 5 000 Kč
- pro Noclehárnu pro bezdomovce – 6 000 Kč
- pro potřeby Ošetrovatelské služby Oblastní charity – 6 000 Kč

Je toho tentokrát požehnaně a za to velké, veliké díky dárci, dárcům!

Před námi je advent, doba ztišení a očekávání oslav narození Mesiáše. Jako každoročně i letos bychom rádi připravili vánoční nadílky osamocným bratrům a sestrám a také bezdomovcům, starým lidem v Domově pokojného stáří a dětem v Domově sv. Markéty. Prosíme vás, pokud znáte někoho potřebného, osamocného, komu by naše vánoční nadílka udělala radost, pak nám do 1. prosince nechejte v sakristii lístek s udáním jména, adresy, případně telefonního čísla příjemce nadílky a také s vaším telefonním číslem. Přivítáme, když nadílku sami předáte.

Spoléháme na už tradiční štědrost vás, našich farníků i přátel farnosti

sv. Tomáše, na to, že nám v týdnu před 22. prosincem přinesete cukroví a ovoce. Moc a moc vám jménem obdarovaných předem děkujeme. Naše prosby a potřebné informace zopakujeme v předvánočním čísle Tomáška.

Dobrovolníci farní charity

DUŠIČKY

Pojďme v mlze
s drobným deštěm
naslouchat
co si všechno
náhrobní kameny
o nás šeptají

Pojďme se modlit
a s mrtvými si povídat
Třeba na to čekají

Radomír Voříšek

Já bych byla tak šťastná!

V zářijovém čísle Tomáška mě zaujal článek Marušky Sojky Veselé „Já bych byla tak nešťastná,“ který hovoří o potřebě skutečné a pravdivé modlitby za povolání k zasvěcenému životu. Je to možná legrační, ale ani já tehdy (podobně jako Maruška

předtím) nemohla spát, a tak jsem v noci sedla k počítači a psala ... připojuji tedy noční střípek svůj. ☺

Mám báječnou babičku. Každé ráno už po páté hodině ráno mířila ke kostelu, aby se, dřív než začne mše svatá v 7 hod., stihla za „všechny pomodlit.“ Vždy, když se někdo v naší široké rodině narodí, hned už se začne modlit za jeho povolání a případně jeho životního partnera. Její velkou touhou bylo mít syna kněze. Nevím, jestli se tyto touhy dají taky dědit ☺ ... já mám stejnou ...

Mým největším přáním ale je, aby byly moje děti svaté. Nechávám na Bohu, ke kterému povolání je bude volat. Pokud si však jedno nebo všechny zvolí cestu zasvěceného života, budu skutečně šťastná ...

Na závěr bych ráda připojila svědectví Pascuala Cháveze Villanueva, hlavního představeného salesiánů.

V jednom pořadu řekl, že jeho povolání ke kněžství mu vyprosila maminka. Nevím, jestli o tom věděl od malička, či se to dozvěděl později, nicméně s vděčností mluvil o tom, že to byl největší dar, který od maminky kdy dostal. Podobně i v nedávném rozhovoru P. Vojtěch Kodet mluvil s vděčností o svém tatínkovi. Ten se mu jednou přiznal, že se celý život za jeho povolání ke kněžství modlil.

kMk

Aby bílá bílou byla

aneb Primice

V následujícím příspěvku se ještě vrátíme k zářijové primici P. Petra Kmocháčka Zelinky, tentokrát z pohledu družičky.

Bílé lilie, bílé růže, bílé zuby, bílé šaty, bílé vlasy, bílé ornáty a bělostné hlasy ozývající se z kůru. Kamkoliv se podíváte vidíte bílou.

Ne, není to bílá mánie či snad oslavy bělosti, přichází Perfektní-Reálná-Inovační-Malebná-Iniciativní-Cílevědomá-Eakce aneb P-R-I-M-I-C-E.

Kostelní lavice se pomalu zaplnily a ze sakristie se ozývá šum a hlukot netrpělivých družiček.

Odbila 11. hod. a z kůru kostela zaznívá nadšený zpěv našich pěvců.

Lidé otáčejí své hlavy o 179,99° ke vchodu, kterým právě vchází nekonečně dlouhý průvod kněží a ministrantů. Za nimi ihned následují malinkaté družičky s culičky nesoucí každá jednu rudou růži a za nimi kráčíme my, o něco starší a vyšší družice, nesoucí v ruce hořící plamínek svíce ... (v duchu si jenom mechanicky opakuji: nepodpálit účes, nezakopnout o spodničku, nerozlít hořící olej, nesešlápnout vlečku, nepodpálit kostel ... a mohla bych pokračovat ...) No a na konci této předlouhé štafety kráčí náš primiciant Petr Kmocháček Zelinka obklopený velkým olivovým věncem držným rukou družiček.

Poté, co jsme všichni došli k oltáři (bez velkých katastrof či nehod) je sloužena mše svatá. K primici patří poněkud delší kázání, než na jaké jsme my „Tomáškovci“ zvyklí.

Na konci mše sv. se většina lidí rozhodla opustit kostel zároveň, a proto došlo k poněkud menší dopravní kalamitě u vchodových dveří. Naštěstí venku pak čekala odměna v podobě ručně upečených perníčků a kartiček s texty z Písma jako památka na primici (u perníčků se spíše předpokládalo, že budou snědeny, než doma zarámovány a zaskleny jako památka na primici). Venku pobíhaly děti, spousta povyku a hluku kolem.

A tak byla primice u konce ... bílé květiny, bílá výzdoba, bílé družičky, bílé šaty ... otázkou ale zůstává, zda-li i naše duše v ten den byly stejně tak bílé jako výzdoba nad vstupními dveřmi!?

Pozn. autora: Ještě čtvrtý týden po primici mi doma stále visely nevrácené, vypůjčené šaty na primici ... s některými věcmi je opravdu těžké se rozloučit.

Veronika Delira Zukalová

TAJNÉ PŘÁNÍ

Nechat se spoutat
tichem
a dobrovolně vstoupit
v zajetí.
Nechat se naplnit
vůní samoty
a nechat přetékat
bez tísně ztrát
žít vírou i nadějí
že v hlubinách odpoutání
uslyším ticho.

Marie Miriam Veselá

Slovo nemocným

Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti oznámit veliké a nedostupné věci, které neznáš.

Jer 33,3

V lidském životě může být mnoho nemocí, ale všechny nejsou stejné. Některé jsou spojeny se silnými bolestmi, jiné jsou vleklé a člověka vyčerpávají svým trváním a pomalým uzdravováním. Všechny nemoci také neohrožují život člověka, ale pouze znepríjemňují jeho průběh. I takové nemoci jsou obtížné, ale je třeba se na ně dívat jako na příležitost k tomu, abychom se na chvíli zastavili, zamysleli se nad sebou, nad tím, jak život prožíváme, jak využíváme možnosti a jak se chováme ke druhým lidem. Každý, kdo se na sebe v takové situaci podívá kriticky, si uvědomí řadu nedostatků ve svém jednání, a to ho může vést k tomu, že z poznání vyvodí důsledky pro další průběh svého života, že se rozhodne věnovat se tomu, co je v životě skutečně důležité, že si uvědomí, že mu čas velmi rychle ubíhá a že je proto nutné ho dobře a odpovědně využívat.

Člověk se nemá zneklidňovat množstvím úkolů, které má, ale má používat svůj rozum, aby odpovědně posoudil, co je nutné a vhodné udělat, a co může počkat, anebo se vůbec

udělat nemusí. Dostali jsme rozum a paměť, a proto můžeme hodnotit to, co děláme a také to, co a jak dělají lidé kolem nás. Ze zkušenosti víme, že i v našem životě je mnoho událostí zbytečných a že když je hodnotíme s odstupem času, vidíme, že jsme se namáhali zbytečně, mohli jsme využít čas a námahu lépe a účelněji.

Musíme si být vědomi skutečností, že neseme odpovědnost za tělesné i za duševní zdraví a že tuto odpovědnost z nás nikdo nesejme. Nemůžeme ani chtít, aby druhý člověk za nás rozhodoval, co máme a co nemáme dělat. Jenom my neseme plnou odpovědnost za to, jak jsme prožili život a jak jsme využili schopnosti a příležitosti, které jsme měli.

Když budeme skutečně chtít prožívat svůj život správně, budeme mít vždy dost poznání, abychom věděli, co máme dělat a jak to máme dělat. Musíme prosit o pomoc, abychom uměli využít všeho, co se nám naskytne, a to i tehdy, když to pro nás bude obtížné.

Bůh ví, do jakého prostředí nás poslal, ví, co je v něm pro nás obtížné a také ví, jakou má dát pomoc, abychom splnili všechno, co splnit máme. Když bude náš život spojený s obtížemi, dostaneme tu pomoc, která bude nutná, abychom je překonali.

o. J. Šik

Dětský začátek adventu

výroba adventních Jeruzalémů

Již tradičně srdečně zveme všechny děti na společné vykročení do adventní doby. Hlavní náplní bude výroba adventních Jeruzalémů, které si děti odnesou domů a mohou je pak rozsvěcovat u modlitby během adventu. Těšit se můžete také na krátké povídaní, dramatizaci, modlitbu a písničku. Ukončením bude průvod světélek při společném zahájení první adventní mše v 17:30 (*Na mši děti mohou, ale nemusí zůstat*).

Kdy: sobota 26. listopadu 2010 od 16 hod.

Kde: sakristie kostela

Věk: program je již pro děti od dvou let, výtvarně se ale mohou realizovat i školáci.

S sebou: doporučujeme oblečení vhodné k výtvarné činnosti

PROČ ADVENTNÍ JERUZALÉM?

... Adventní kalendáře vzešly ze zvyku, který se jmenoval Jeruzalém. Jeho původ je patrně v oblastech severozápadního Německa. Jeruzalém si dělaly děti samy. Vzaly si pruh pevnějšího papíru, asi tak jako dvě čtvrtky vedle sebe a nakreslily na něj siluetu města. V ní zakreslily kostelní věže, domy, brány, atd. Na všech těchto budovách byla nakreslena

různě velká a různě tvarovaná okna. Těch bylo právě tolik, kolik dnů měl toho roku advent.

Jeruzalém byl postaven na nějaké místo v pokoji, ne však uprostřed místnosti, protože na svém místě měl stát přes celý advent a dále po celou dobu Vánoc. Navečer byla do středu Jeruzaléma postavena nízká svíčka. Jeruzalém se tak stal vlastně stínidlem a byla-li svíčka v něm jediným světlem, vrhal po stěnách veliký, tajemný stín. Najednou byli všichni v pokoji uvnitř Jeruzaléma, protože je všechny objal jeho stín. Když dítě udělalo někomu radost, prokázalo někomu službu, nebo bylo prostě hodné celý den, smělo si večer otevřít jedny okeničky. V Jeruzalémě se otvíralo a tím i rozsvěcovalo jedno okno za druhým a děti se radovaly z toho, že jejich Jeruzalém stále víc zářil.

Celá tato hra se opírala o dvě myšlenky. Jednak navazovala na vize proroků Izaiáše a Barucha, kteří slibují zářivou radost Jeruzaléma, podobně jako ji popisuje také závěr knihy Zjevení sv. Jana. Jednak, a to bylo důležitější, znamenal Jeruzalém odpověď dítěte na výzvu: „Vyjděte vstříc Pánu dobrými skutky.“ Jeruzalém byl obrazem štědrého srdce a čisté duše dítěte. Tak se děti učily být pozornými, laskavými, pomocnými lidmi. Hodně odlišné od adventních kalendářů dneška,

nemyslíte? Z krásného zvyku zbylo jedině, počet okének podle délky adventu ...

(Převzato z knihy P. Piňhy „Adventní čas“)

Za tým P+V+V+M+S+K+a DDT

Klára Kengi Koukalová

POVÍDKA

Honza má mizernou náladu a štěbetání dvou starších paní s nákupními vozíčky, jak je to úžasné, že je takové teplo a chodníky jsou suché a jen, aby to tak zůstalo celou zimu, mu ji vůbec nezlepšilo. Vztekle kopne do kamene, ten odletí velikým obloukem a trefí zdravou nohu holky o berlích, která jde před ním. Do pasti, teď abych se ještě omlouval! Nicméně popoběhne a zamumlá: „Promiň, já nechtěl.“ „V pohodě, taky jsem je slyšela a taky mě děsně štve, že není sníh.“ Honza nevěřícně vykulí oči. To fakt nechápe! K čemu je holce o berlích sníh? Děvče při pohledu na něj vyprskne smíchy: „Víš, jezdila jsem závodně slalom, ale vloni na jaře jsem si rozsekala nohu na maděru, tak mám letos utrum. A to jsem se málem dostala do národňáku. Inu Česká republika přijde o pár

medailí,“ povzdechne teatrálně a její smích zní kupodivu upřímně. „Ale to neznamená, že nemiluju sníh a že mi nechybí.“ A dodává: „Jo, jsem Katka a chodím do 6. B.“

zdroj: www.edb.cz; www.erilens.cz

„Počkej, ty seš Katka Dostálová, co dává dohromady školní časopis?“ „No, a víš, že mě to docela baví? Ale stejně se nemůžu dočkat, až si stoupnu na lyže!“ Teď se dobře utajovaný smutek vyloupl na povrch. Katka je Honzovi hned bližší, a tak jí začne vykládat, že si nový snowboard vyprosila už teď k narozkám a že se nemůže dočkat, až ho vyzkouší.

„Ale těšit se na to můžeš, ne? Víš, já se strašně těším, že si ještě někdy zalyžuju, i když určitě ne závodně. Stačí obyčejná sjezdovka, poletující vločky, vítr ve tváři – na to se těším, ani nevíš jak moc.“ Katka se odmlčí a pak pohodí hlavou: „Hele, ty prej dobře kreslíš. Moc bych do nového čísla potřebovala karikaturu Krakena“ – svérázný člen pedagogického sboru si svou přezdívku opravdu zaslouží. Teď už se smějí oba. Honza mívá svůj vchod a za chvíli sedí u Katčina noťásku. Ta holka je fakt vtipná, to se musí uznat, myslí si Honza, ale zrak mu stále bloudí po vitrínce plné pohárů a medailí. A pak zas na usměvavý obličej a berle opřené o židli. A najednou si vzpomene na nedělní kázání – tak tohle je ta NADĚJE, ne zoufalství, ne rezignace nebo lhostejnost. NADĚJE radostného čekání – na sních i na děťátko, jehož narozením se zrodil život pro nás pro všechny. Dary ničím nezasloužené, které nás učí pokoře a vděčnosti. Honza zas mrkne po Katce. Od ní se toho může vážně hodně naučit. Usměje se na ni a sáhne po bloku a tužce.

Marie Sojka Veselá

Afghánistán

V letech 2007-2008 se Radek Voříšek zúčastnil realizace projektu Breaking the Circle - (česky Rozbití kruhu). Projekt, podporovaný EU, měl za cíl vybudovat v Kábulu buňku pomoci drogově závislým a vyškolit místní lidi pro tuto práci. Otiskujeme jeho postřehy z těchto cest.

ÚVOD

Nabídka letět do Kábulu a spolupodílet se na založení čehosi okolo prevence a léčby drogových závislostí nepřišla proto, že jsem tak skvělý odborník, ale proto, že se tam nikdo moc nehrnul. Nejsem žádný hejsek a nedělám ukvapené závěry. Je to nebezpečné místo a mám čtyři děti a k nim jednu ženu (k sobě taky). Proto se dávám do zvažování. Proces mi trval asi setinu sekundy. Po jedu. Po nezbytných očkováních – tyfus, žloutenka A a B, cholera (ta stála 995 Kč – nechal jsem bůra tringelt, protože to byl frňan zajímavého pití) letíme Vídeň, Amsterdam, Dillí.

Po delším letu je tu Indie, přestup. Provoz letiště vyžaduje zbystrit pozornost a dát si bacha hlavně na věci, které člověka vůbec nenapadnou, že by se mohly stát. Kolegu napadá absurdní věc. Povídá: „Pojďte se podívat, jestli nám náhodou nevyjedou naše zavazadla.“ Sborově namítáme, že

jen přestupujeme, letíme stále stejnou společností už z Vídně a na všem máme nalepeny cedule Kábul. Určitě to přehodí z letadla do letadla, a tedy jít k pásu je zbytečné. Posílá nás tedy do obchodu a jde k pásu hlídkovat sám. Asi za půl hodiny se vrací a uznává, že jsme měli pravdu. Všechna zavazadla těch, co končí v Dillí jsou rozebrána a pás už jezdí prázdný. V ten moment cosi chytá mě (asi ten stále jedoucí pás) a se slovy, jistota je jistota, jdu hlídkovat pro změnu já. Přicházím zrovna ve chvíli, kdy ze zatáčky majestátně vyjíždí můj batoh a za ním spořádaně zavazadla ostatních kamarádů. Nevyzvednout si je by určitě znamenalo - už nikdy je nespatřit.

Vydáváme se na cestu k východu letiště. Krátká obhlídka Dillí ve mně zanechává trvalou vzpomínku na exkurzi v prádelně. A znovu letiště a vzhůru směr Afghánistán.

Když přeletíte hory, začne letadlo klesat. Jak se blíží Kábul, utichá brebentění a šum a zavládne napětí. Pilot zatáčí okolo štítů a vrcholů a místy je skála tak 200 m od křídla. Letí se údolím a letadlo několikrát ostře zatočí, takže letíme téměř po křídle, a i když nesedíte u okýnka, je krásně vidět zem. Začínají první vesnice, které jsou asi předměstím Kábulu. A už je tu letiště. Letadlo dosedá a slušně se třese, protože beton je hrbolatý. Hrneme se ven. Pěšky

mezi letadly kličkujeme do letištní haly. Začínám mít pocit, že jsem doma. Letištní hala se velice podobá českým podchodům. Nízký strop obložený odstávajícím dírkovaným plechem, kabely elektroinstalace uvolněně trčící a všudypřítomný zápach moči. Celníci s kalašnikovy nás šikují a rusky podávají informace, které nám mají napomoci k odbavení. Odbaveno.

PARKOVIŠTĚ U LETIŠTĚ – PRVNÍ ZÁŽITEK.

V době našeho příletu se vracejí poutníci z Mekky. Příbuzní na ně čekají, aby na nich spočinul alespoň odlesk požehnání, který si z onoho přesvatého místa vezou. Je jich mnoho, a tak občas někdo překročí jakousi čáru, za kterou bez letenky nemůžete. V ten moment je takový člověk „vrácen“ tam, kam patří, policejním klackem. Nikdo se tu s lidmi vůbec nemazlí a klidně je přetáhnou přes hlavu. Na mého kolegu je to moc. Prudce mění směr, chytí policajtovi čakan a česky mu s převýšením patra ostře říká: „Jestli to ještě jednou uděláš, přerazím ti ten klacek o hřbet.“ K našemu údivu policajt ustoupí.

Plyne z toho poučení – mluvíte-li zřetelně, tamní policie rozumí ... Pak nás taxík bere do hotelu.

Pokračování v příštím čísle

Radomír Voříšek

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

Najdi mezi adventními věnci 15 rozdílů.

PRO STARŠÍ

Doba přípravy na Vánoce se nazývá "ADVENT".

Toto označení pochází z _____

_____, což znamená příchod. Myslí se zde na příchod Vykupitele Ježíše Krista. (Vyškrtej v osmisměrce všechna uvedená slova. Zbylá písmena (23) čtená po řádcích ti dají tajenku se třemi slovy.)

anděl	Lukáš
láska	Maria
král	Matouš
naděje	Mikuláš
spása	Petr
věvec	<u>Simeon</u>
víra	Simon
Jan	Tomáš
Klára	Vojtěch
Lot	

M	L	A	P	T	K	L	Á	R	A
I	I	N	E	S	K	R	L	S	I
K	CH	Ě	T	J	O	V	Á	É	R
U	H	O	R	S	L	P	S	L	A
L	U	K	Á	Š	S	O	K	V	M
Á	A	R	Í	V	I	A	A	L	A
Š	Á	M	O	T	M	M	O	Ě	D
N	A	D	Ě	J	E	T	O	D	V
A	E	M	A	T	O	U	Š	N	N
J	T	U	V	Ě	N	E	C	A	S

Klára Špunt Zelinková